

РЕШЕНИЕ

№ 4277

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3984** по описа за **2023** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в ЗАНН. Образувано е по касационна жалба от Д. П. К., срещу решение № 1049 от 02.03.2023г., постановено от Софийски районен съд /СРС/, по нахд № 15201/2022г. НО, 109-ти състав. С решението е потвърден електронен фиш /ЕФ/ № 6081398, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 /триста/ лева.

В касационната жалба са изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че въззивният съд неправилно е посочил като издател на атакувания административен акт „СДВР“ вместо „ОД на МВР - [населено място]“, което е препятствало проверката за компетентност на действителния орган, издал оспорвания акт – ОД на МВР – С.. Също така съдът дописал фактическата обстановка, изложена във електронния фиш, като е посочил посоката на движение на санкционираното с акта лице, без същата да се съдържа в оспорвания фиш. Не било установено дали нарушението е извършено в населено място или извън населено място. Неправилно съдът приел, че касаторът е съсобственик на процесното МПС, тъй като в свидетелството за регистрация на

превозното средство част I №[ЕИК]/16.11.2018г. като собственик била посочена С. Д. П.. Съдът допуснал несъответствия във връзка с мястото на извършване на нарушението като приел, че в електронния фиш били посочени на кой булевард, до кой номер и в каква посока на движението е установено нарушението, при условие че в ЕФ липсвала такава информация. Наведени са оплаквания и за грешка в правната квалификация на нарушението в оспорвания акт – неправилно било препращането към чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Поради това се иска от съда да отмени обжалваното решение, както и потвърдения с него ЕФ.

Ответната страна в касационното производство – ОД на МВР [населено място] в писмена защита от 07.06.2023г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Моли за присъждане на направените разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Софийски районен съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Софийски районен съд е възприел фактическата обстановка, която съответства на събраните по делото доказателства, както следва:

На 21.12.2021 г. в 15:50 ч. жалбоподателят Д. К. е управлявал лек автомобил „ТОЙОТА РАВ 4“, с рег. [рег.номер на МПС], в обл. С., по ПП-16 М., км 179+158 до бензиностанция Петрол, с посока на движение към [населено място]. На посочения участък от пътя било въведено с пътен знак В26 ограничение на максимално допустимата скорост на движение - 60 км/ч. При ограничение на скоростта до 60 км/ч, автомобилът е засечен да се движи със 94 км/ч., от която скорост е приспаднат 3 % толеранс в полза на водача и същата се зачита като 91 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство „АТТС Sitraffic Е. 400“ с номер 10ВА1В9А01080018, насочено към [населено място]. За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш на жалбоподателя Д. П. К., с ЕГН [ЕГН], с който на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че описаното в ЕФ административно нарушение на ЗДвП е осъществено и законосъобразно е ангажирана отговорността на лицето. Въззивният съд е мотивирал извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Настоящата инстанция споделя изводите на СРС в оспореното решение. Неоснователно е възражението за касатора относно компетентността на издателя на оспорвания акт. Действително, в оспорваното решение навсякъде в мотивите и диспозитива е посочено СДВР, вместо Областна дирекция на МВР – С. /ОД на МВР –

С./ Същевременно обаче като въззиваема страна СРС е конституирал надлежната страна, именно ОД на МВР – С., което е видно, както от списъка на призованите лица по делото, така и от връчена призовка за предстоящото открито заседание, от протокола от 01.03.2023г. от открито съдебно заседание по въззивното дело и от депозираното по делото съпроводително писмо на ОД на МВР - С. към въззивната жалба. Ето защо, съдът приема, че в решението е допусната явна фактическа грешка по отношение на органа, издал оспорвания ЕФ, която не се отразява на правилността на изложените от въззивния съд мотиви, въз основа на които са формирани правните му изводи.

Оспорваният ЕФ е издаден от правилния административно-наказващ орган - ОД на МВР – С.. На негова територия попада частта от ГП /главен път/ I-6, 179 км+ 158 м, където е извършено и установено нарушението- [община], област С.. Съгласно чл.189, ал.4 ЗДвП във връзка с вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Следователно, установяването на обективните признаци на нарушението се извършва автоматизирано, като се удостоверява чрез съответното доказателствено средство – снимков материал по чл. 189, ал. 15 ЗДвП, поради което и не е необходимо издаването на акт за установяване на административно нарушение и НП.

Обжалваният акт съдържа всички реквизити, изчерпателно посочени в чл.189, ал.4 ЗДвП. Налице е конкретно и ясно описание на нарушението – посочена е датата и часът, както и мястото на извършване на нарушението, установената, респ. разрешената скорост. Неоснователно е възражението на касатора, че не е посочено точното място на извършване на нарушението, тъй като е указано, че нарушението е установено в обл. С., по ГП I6- М., км. 179 + 158 (м.) до бензиностанция „Петрол“, с „АТСС Sitraffic E. 400“, насочено към [населено място]. Съдът не споделя и оплакването, че в ЕФ не е посочено дали нарушението е извършено в населено място или извън населено място. Видно от описанието на мястото на нарушението в ЕФ, както и от събраните по делото доказателства (снимков материал и писмени доказателства), то се намира извън населено място - на ГП I-6, км. 179 + 158 (м.), област С.. Изводът дали МПС се е движело в посока към С. или от С., може да се направи от описанието на нарушението в ЕФ и приложената снимка, навсякъде е посочена една и съща посока – „към [населено място]“.

Неоснователно е и възражението, че в НП не е посочен правилният нарушител и собственик на МПС – С. Д. П., а касатора. Видно от приложената по делото справка, настоящ собственик на процесното МПС е именно касаторът Д. П. К., а С. Д. П. е отбелязана като предходен собственик.

Не се споделя възражението на касатора за неясна правна квалификация на нарушението поради посочване и на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Квалификацията, посочена

в ЕФ, е чл. 21, ал.2 във вр. с чл.21, ал.1 ЗДвП. Точният текст на чл. 21, ал.2 гласи: „Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.“. Безспорно, в случая приложима е хипотезата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, но текстът препраща към ал.1, поради което правилно е направено препращането към нея с цел изясняване на максималната разрешена скорост по ал.1 от ЗДвП, поради което посочената в ЕФ правна квалификация е точна и вярна и не е налице твърдяното нарушение.

Съгласно чл.182, ал.2, т.4 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост извън населено място, се наказва за превишаване от 31 км/ч до 40 км/ч - с глоба 300 лв. В конкретния случай, движението на МПС се осъществява извън населено място, при ограничение на скоростта въведено с пътен знак В26, което обстоятелство се установява от ЕФ, приложения по чл.189, ал. 15 ЗДвП снимков материал, протокола на ОД на МВР за монтиране и тестване на стационарна система АТСС „SI TRAFFIC E. 400“ от 27.11.2012г. Към датата на извършване на нарушението ограничението на скоростта за процесния пътен участък е 60 км/ч съгласно чл. 21, ал.2 ЗДвП, като превишаването ѝ с 31 км/ч, както е в конкретния случай, представлява съставомерно по смисъла на чл.6 ЗАНН деяние. Поради това правилно е ангажирана отговорността на касатора при наличие на предпоставките по чл.189, ал.5 ЗДвП, като за наказаното лице съществува яснота в какво се изразява неправомерното му поведение. Законнообразно е наложено административното наказание „глоба“ в съответния размер.

По делото са приобщени и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 09.10.4823, валидно до 06.10.2019г., както и Протокол за проверка № 130-СГ-ИСИС/17.12.21г. на ГД „Мерки и измервателни уреди“ на БИМ. Съдът споделя изводите на СРС, че са изпълнени изискванията на материалния закон относно с правилното установяване на нарушението с представените по делото и приложенияте към ЕФ снимки.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл.348, ал. 1 от НПК, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила. С оглед констатираната явна фактическа грешка в мотивите и диспозитива на оспорваното решение, делото следва да бъде върнато на СРС за отстраняването ѝ.

При този изход на спора, в полза на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1049 от 02.03.2023г., постановено от Софийски районен съд, НО, 109 състав по нахд № 15201/2022г.

ВРЪЩА делото на СРС, 109 състав, за поправка на констатираната в мотивите явна фактическа грешка.

ОСЪЖДА Д. П. К. да заплати на ОД на МВР – [населено място] сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.